

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษา ผลของการฟังนิทานประกอบดนตรีที่มีต่อความเข้าใจในการฟัง และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลของดนตรีที่มีระดับเสียงเรียบและดนตรีตามเนื้อเรื่องที่มีต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

สมมติฐานในการวิจัย

1. การฟังนิทานประกอบดนตรีจะช่วยเพิ่มความเข้าใจในการฟังของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ดีกว่าการฟังเทปเล่านิทานที่ไม่มีดนตรีประกอบ
2. ดนตรีตามเนื้อเรื่องจะช่วยเพิ่มความเข้าใจในการฟังของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ดีกว่าดนตรีที่มีระดับเสียงเรียบ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ปีการศึกษา 2538 จำนวน 120 คน โดยการสุ่มแบบยกชั้น 3 ห้องเรียน แล้วสุ่มอย่างง่ายโดยวิธีการจับสลากให้ได้ห้องเรียนละ 40 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เทปบันทึกเสียงเล่านิทาน
2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟัง

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยแบ่งการทดลองออกเป็น 2 ระยะ
คือ

1. ระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้คือ

1. คัดเลือกนิทานที่จะใช้ในการทดลอง
2. ส่งหนังสือขอความร่วมมือจากโรงเรียนที่จะใช้ทดลอง
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
4. อธิบายขั้นตอนการทดลองให้ผู้ช่วยวิจัย 3 ท่านเข้าใจขั้นตอนการทดลอง

2. ระยะดำเนินการทดลอง ใช้เวลาทั้งหมด 3 สัปดาห์เริ่มตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม - 16 กันยายน 2538 ผู้วิจัยทำการทดลองในช่วงเวลา 9.00-9.30 น. ของวันจันทร์ พุธ ศุกร์ โดยให้นักเรียนเข้ารับการทดลองทั้ง 3 ห้อง ฟังนิทานวันละ 1 เรื่องเป็นนิทานเรื่องเดียวกัน แต่มีเงื่อนไขการฟังแตกต่างกันคือ

- เงื่อนไขที่ 1 ฟังนิทานที่ไม่มีดนตรีประกอบ
- เงื่อนไขที่ 2 ฟังนิทานที่มีดนตรีที่มีระดับเสียงเรียบประกอบ
- เงื่อนไขที่ 3 ฟังนิทานที่มีดนตรีตามเนื้อเรื่องประกอบ

การทดลองแต่ละครั้งผู้วิจัยจะเปลี่ยนเรื่องเล่านิทานและเงื่อนไขการฟังไปเรื่อย ๆ จนครบ 9 เรื่อง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความเที่ยง โดยนำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาไทย 3 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรงกัน 2 ใน 3 ท่านจากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ได้ไปทดลอง (Try-out) กับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดพรหมสาครจำนวน

35 คน แล้วนำคะแนนความเข้าใจในการฟังของเด็กนักเรียนไปหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ .60 ขึ้นไป เหตุที่ผู้วิจัยใช้ค่าความเชื่อมั่นเพียงไปด้วยค่าความยากตั้งแต่ .20-.80 เป็นข้อสอบที่จะนำไปใช้จริง

2. คำนวณหาค่าเฉลี่ย (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ของคะแนนที่ได้จากการฟังนิทานแต่ละเรื่องในใจ

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินำมาทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe)

ผลการวิจัย

1. นักเรียนที่ฟังนิทานในใจมีดนตรีตามเนื้อเรื่องประกอบมีความเข้าใจในการฟังมากกว่านักเรียนที่ฟังนิทานในใจที่ไม่มีดนตรีประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่ฟังนิทานในใจที่มีดนตรีที่มีระดับเสียงเรียบประกอบมีความเข้าใจในการฟังไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ฟังนิทานในใจที่ไม่มีดนตรีประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักเรียนที่ฟังนิทานในใจมีดนตรีตามเนื้อเรื่องประกอบมีความเข้าใจในการฟังมากกว่านักเรียนที่ฟังนิทานในใจที่มีดนตรีที่มีระดับเสียงเรียบประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษากับเด็กที่อยู่ในกลุ่ม สูง กลาง ต่ำ ว่าดนตรีจะช่วยเพิ่มความเข้าใจกับเด็กกลุ่มไหนมากที่สุด

2. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษากับเด็กที่มีระดับการเรียนรู้ต่างกันว่าดนตรีเหมาะสมกับเด็กระดับใดมากที่สุด

3. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรเลือกนิทานที่มีเนื้อหา จำนวนคำศัพท์ ความน่าสนใจ และความยากง่ายของเรื่องให้อยู่ในระดับเท่ากันเพื่อกำจัดตัวแปรด้านความน่าสนใจ และความยากง่ายของเรื่อง